

Základná škola A. Sládkoviča Sliač

Pêle-mêle

2019/2020

Triedny časopis 8.A

Jeseň

Jeseň

Ani sme sa nenazdali a leto je spolu s pekným počasím za nami. Nahradilo ho chladnejšie.

Obloha sa zatiahla, čím zakryla teplúčkú slniečko. Listy zmenili svoju farbu a postupne opadali zo stromov. Lastovičky pomaly utíchajú a opúšťajú svoje ťažko vybudované hniezda a odlietavajú do teplých krajín. Zvieratá v lese si robia zásoby potravy, aby cez zimu nevyhladli. Deti oprášili svoje šarkany, ktoré im vietor s radosťou nadnáša. K jeseni nesmie chýbať ani zber zemiakov či jabĺk. Polia sa pripravujú na zimu, počas ktorej oddychujú, aby na ďalší rok poskytli čo najlepšiu úrodu. Spolu s jeseňou začal aj školský rok, na ktorý sa deti až tak netešili.

Každé ročné obdobie má svoje čaro, no jeseň je podľa mňa najkrajšia.

Michal Bystriansky

Jeseň

Po čase leta opäť prišlo obdobie krásnych farieb jesene. Ranná rosa mi už tancuje na topánkach. Vykročím z domu a zrazu hľa! Všade len studené mlieko...

Zelené stromy menia svoje šatstvo na jesennú módu. Keďže sa im to však dlho nepáči, po čase zhodia šaty a vytvoria na zemi farebnú pokrývku. Nielen ľudia, ale aj zvieratká sa pomaly príchodom jesene pripravujú na tuhú a chladnú zimu. Všetky tvory si zháňajú zásoby, štebotavé vtáčiky sa tešia na dovolenku a v celom lese je počuť šuchot ježkov či veveričiek. Ľudia, tí vyťahujú teplé oblečenie, ktoré ich bude počas tohto obdobia hriať. Naša úroda, o ktorú sme sa usilovne starali nám vydá svoju poslednú bohatú úrodu. Na nebi môžeme vidieť pestrofarebných šarkanov, ktorí patria šantiacim deťom. Ich tváričku zdobí úsmev od ucha k uchu. Tento úsmev nepominie ani, keď nájdú zopár gaštanov uvelebených pod stromom. Do okien sa nám vkradne jemný vánok, no niekedy nám aj slniečko zatancuje na tvári. Dni sa nám krátia a noci sú čoraz temnejšie. Vietor, mráz i dážď začína vystrkovať svoje rožky a brúsia si zuby na teplé počasie.

Je to magické obdobie, pri ktorom nevieme, čo máme každý deň čakať. Kedy predsa prišla jeseň taká istá?

Soňa Gallošová

Jeseň

Jeseň je obdobie nádherné,
mení naše krajiny na farebné.
Stromy začínajú pomaličky plakať
a slnko chce sa z oblohy strácať.

Ľudia si pri domoch lístie hrabú,
prvýkrát si mráz z áut škrabú.
Deti sa začali teplejšie obliekať
a leto začalo už len nariekať.

Martin Kováč

Pani Jeseň

Jeseň je pre niekoho koniec niečoho krásneho letného. Avšak pre mnoho ľudí je to práve začiatok hry celej farebnej škály v rézii pani Jesene. Pre niekoho stará známa, pre iného neznáma pocestná. Jeseň ako obdobie plné farieb, dozrievajúcich plodov, ale aj vrtochov počasia.

Veď posúďte... Jeseň je predzvestou zimy, ľudia sa začínajú začať teplejšie obliekať. Ráno sa chystáme do škôlky, školy či práce a sme všetci naobliekaní a cez deň, keď nás príroda poteší, príde indiánske leto v celej svojej kráse. Vtedy by nám stačilo aj letné oblečenie... Ale príde podvečer a keďže jeseň chodí pár krokov pred zimou, je opäť chladno. Zvieratká začínajú prípravu na zimnú sezónu. V zimnom čase nás ľudia zachraňujú potraviny zo špajze či pivnice. Zvieratká však musia na jeseň zháňať potravu ostošesť a neúnavne ju znášať do svojich brlohov, aby mohli prečkať studenú zimu. Aj lesníci začínajú prikrmovať zver, aby im aspoň sčasti pomohli prečkať nepriaznivé počasie so snehovou nádielkou, ktorá prikryje takmer všetku potravu.

Dni sú čoraz kratšie, slniečka je menej a rána sú mliečne a chladnejšie. Všade je samá rosa. Prvé stromy dostávajú nádych žltých, oranžových, červených či hnedých farieb. Pri cestách na elektrických drôtoch sa zhlukujú lastovičky a postupne odchádzajú na dovolenku do teplých krajín. Aj bocianom, ktorých príchod na jar tak očakávame, už len smutne mávame a želáme im šťastnú cestu do ich zimno-letného letoviska. Na jeseň ľudia zbierajú úrodu, hrabú lístie rôznych farieb, chystajú drevo na zimu, ktorým si budú kúriť, aby mali teplo v pohodlí domova. Pripravujú záhradky na zimný spánok, aby si zem oddýchla a opäť nám budúci rok darovala veľa zdravej úrody.

Snáď nenájdeme takú domácnosť, kde sa nenachádzajú gaštany či už ako gaštankové figúrky, alebo len sem-tam prilepené vo venčeku. Takmer všetci si chystáme jesennú výzdobu, ktorá zdobí naše domčeky a vytvára tak pri praskajúcom krbe teplo domova. A vôňa a chuť pečených jedlých gaštanov tiež nie je na zahodenie, čo poviete?

Hurá, že už prišla pani JESEŇ! ☺

Oliver Nádvorník

Očarujúca jeseň

Umelecký opis

Leto sa s nami pomaly lúči a prenecháva vládu jeseni. Prichádza jedno z najfarebnejších ročných období.

Stromy – majestátni obyvatelia hôr sa sfarbujú do žiarivých farieb a zvieratká si robia zásoby na zimu. Po stromoch behajú veveričky, na konároch štebotajú vtáčiky a medveď si pochutnáva na sladkých čučoriedkach. Hubári zbierajú huby a záhradkári sa tešia z poslednej tohoročnej úrody. Usilovne oberajú jablká, hrozno či hrušky. Vzduchom poletujú jemné pavučinky signalizujúce babie leto. Rána sú hmlisté. Sem-tam cez oblaky preniknú hrejivé lúče slnka. Dni sú kratšie a ľudia akoby zabudli na úsmev. Pochmúrne počasie sa prejavilo na ich nálade. Keď sa však podarí slniečku preniknúť pomedzi oblaky a lúče slnka ešte začnú hriať, deti vybehnú s radosťou von zbierať gaštany, z ktorých vyrábajú všelijaké postavičky alebo idú s rodičmi do prírody. Opadané lístie im veselo šuští pod nohami. Jeseň je čarokrásne ročné obdobie.

Môžeme v ňom vidieť dokonalosť toho, ako sa príroda pohrá s každým ročným obdobím, ako pomaly opadáva lístie a príroda sa pripravuje na paní zimu.

Bianka Kovalančíková

jeseň

vietor vonku fúka
dovnútra sa vtíska
cez okno malé
tlačí sa stále
vtiera sa dnu
berie aj tmu
Krátke dni
a dlhé noci
prinesú nám
s decembrom
aj Vianoce
so snehom

Timea Sládečková

SKORÁ JESEŇ

Leto je už skoro za nami a po dlhých teplých a slnečných dňoch sa k slovu hlási jeseň.

Jeseň je obdobie, kedy sa príroda ukladá na zimný odpočinok. Znakom príchodu jesene je štebotavá pieseň lastovičiek, ktorú si spievajú pred odletom do teplých krajín. Tento čas nás vie príjemne prekvapiť. Pomedzi stromy a ulice fúka vetrík a vydáva niekedy zvuky, ktoré nám môžu spolu s tmavou oblohou vytvárať neopakovateľnú atmosféru. Pre deti a ich rodičov je jeseň obdobie na púšťanie šarkanov a na prechádzky po lese, ktorý pomaly začína hrať farbami. V lese môžu vidieť aj zvieratká, ktoré sa farbavo pripravujú na zimný spánok.

Jeseň je krásna, no niekedy veľmi chladná, a preto si jej dôležitosť viacerí neuvedomujeme.

Barbora Homolová

SKORÁ JESEŇ

Prázdniny nám už odišli a žiaci chodia do školy. To je znak, že pomaly prichádza jeseň.

Jeseň patrí medzi najfarebnejšie ročné obdobia. Počasie je pochmúrne a chladné. Ráno svet zahaľuje hustá hmla a ranná rosa, ktorá sa zbiera na našich topánkach. Slniečko skôr zapadá. Vetrík sfúkava zo stromov listy. Tie sa od zeme vznášajú ako malé tanečnice. Medveď, ježko, veverička či iné zvieratká sa chystajú na svoj dlhý zimný spánok. Deti natešene zbierajú gaštany a žalude spopod stromov. Už teraz vedia, že ich zmenia na jesenných panáčikov. Ľudia sa pomaly schovávajú pred nastupujúcim chladom do svojich hrubších búnd a kabátov.

Keď sa nám farebná jeseň skončí, našu prírodu ovládne ľadová zima.

Patrícia Kasášová

Umelecký opis jesene

Jesenné obdobie je v niečom krásne, no pre mnoho ľudí plné smútku. S teplým ránami sa môžeme rozlúčiť, lebo mliečne ranná obloha nás s radosťou privítala.

Prvé jesenné stromy menia svoju farbu listov a tie vyfarbené posielajú preč. Zvieratá pocítili, že zima prichádza a začali sa po skupinách zberať na návštevu k ľuďom. Vtáky už majú rozdelenú prácu a chystajú sa na dlhú cestu po svete. Slnko neskoro vstáva a skoro chodí spať, lebo už oddychuje po dlhých letných dňoch. Detský smiech už skoro mizne s ulíc a vymieňa ho trápenie sa s domácimi úlohami.

Jeseň je veľmi kúzelné obdobie, plné farieb a zvukov prírody. Každý deň nás počasie prekvapí, no to patrí k jeseni.

Nina Štesková

Ochrana přírody

Morská voda

M – mohutné a nekonečné

O – obrovské je dôležité

R – ryby žijú prežívajú

S – silná samolúba

K – klame podráža koketuje

Á – áno

V – voda je život

O – osviežujúca ohrozená

D - dar

A – azúrová priehľadná živá

Bianka Kovalančíková

Príroda

P – prenikavá lesná vôňa

R – rozveselí každé dieťa

Í – íska radosť živým

R – rada čistá ostáva

O – okolie jej školy robí

D – darujme jej nové stromy

A – a tak žime ďalej

Timea Sládečková

Drahokam sveta

Drahokam sveta, to je naša príroda,
nebola nikdy opustená ako sirota.

Aj tuhá zima je na ňu prikrátka,
spoločne chránime lesy aj zvieratká.

Krása nevidaná, nevieme si oči vyočiť,
do čistých jazierok prajeme si skočiť.

Spevavé vtáčiky spríjemnia každú túru,
na nej postretneme horských krás fúru.

Akvarely zafarbili krajinku na pestro,
pastva pre oči, pútavé je gesto.

So zármutkom však vidíme ju upadať,
vlastnými rukami skúšame ju poskladať.

Soňa Gallošová

Príroda

Príroda je zázrak veľký,
rastú nám v nej pekné kvietky.

Prosia k nebu hrdé stromy,
je v nich tajomstvo pokory.

Vonku nebo modré ako more,
žasnem vždy, keď pozriem hore.

Poznajme ju, je to krása veľká,
vkladá úctu do nášeho sveta.

Martin Kováč

Príroda

Príroda je náš kamarát,
každý by ju mal mať rád.

Prináša nám veľa plodov,
jabĺčka, hrušky z našich stromov.

Zeľeň našej Zemi dáva,
a aj kyslík nám vyrába.

Kvietky farebné náš svet dekorujú
a vtáčiky si pri nich radi pospevujú.

Prírodu by si mal každý vážiť,
a pred zánikom ju odhodlane chrániť.

Adam Orság

Drahokam sveta

Drahokam sveta, to je naša príroda,
nebola nikdy opustená ako sirota.

Aj tuhá zima je na ňu prikrátka,
spoločne chránime lesy aj zvieratká.

Krása nevidaná, nevieme si oči vyočiť,
do čistých jazierok prajeme si skočiť.

Spevavé vtáčiky spríjemnia každú túru,
na nej postretneme horských krás fúru.

Akvarely zafarbili krajinku na pestro,
pastva pre oči, pútavé je gesto.

So zármutkom však vidíme ju upadať,
vlastnými rukami skúšame ju poskladať.

Soňa Gallošová

Matka ZEM

Machom obrastené konáre

čArovná příroda

čersTvý vzduch

RozKvitnuté kvety

čistotA

voľné Zvieratá

konárE stromov

Mraky na oblohe

Barbora Homolová

Príroda

Máme skvelú prírodu,
lesy, lúky, oblohu,
Slnko na ňu svieti,
mraky vietor hnieti,
po oblohe mraky,
v diaľke modré vtáky.

Po lúke skáču,
behajú deti,
keď ich to omrzí,
zbierajú si kvety.
Z nich každý vytvorí kyticu,
chce ňou obdariť svoju mamičku.

Príroda je drahokam,
musíme si ju vážiť,
aby sme v nej mohli
pekné chvíle zažiť.

Filip Gašpar

Prečo mám rád slovenčinu

Prečo mám rád Slovensko

PREČO MÁM RADA SLOVENSKO

Slovensko, naša rodná krajina má niekoľko veľmi pekných miest. Najznámejším pohorím sú Vysoké Tatry, ktoré zdobia hrdé štíty a zelenkavé plesá, nádherná príroda. Žijú tam aj rôzne zaujímavé zvieratká, napríklad svište, kamzíky rôzne vtáčiky, jašterice a mnoho iných.

Vysoké Tatry prirástli k srdcu aj mne, keďže som tam pred tromi rokmi prežila peknú dovolenku s rodinou. Boli sme navštíviť Skalnaté pleso. Vybrali sme sa naň dlhou lanovkou. Užili sme si nádherný výhľad, čerstvý vzduch a vietor na tvári. Keď sme tam dorazili, mohli sme vidieť rôzne štíty, hory, kopce a Lomnický štít. Poprechádzali sme sa skalnatým chodníčkom okolo Skalnatého plesa. Jeho zvláštna zelenkavá farba nás očarila. Aby sme sa ohriali, dali sme si v malej reštaurácii teplý čaj, keďže vonku fúkal studený vietor a slnko sa schovalo za mraky. Obdivovali sme strmé skaly, popri ktorých sa červená lanovka šplhala na vrchol Lomnického štítu.

Som rada, že som zažila tú krásu a mohla som lepšie spoznať našu krásnu krajinu. Aj pre tieto zážitky mám rada Slovensko.

Patrícia Kasášová

Slovensko, moja vlasť, moja vášeň

Ó, krásna to príroda v našej krajine,
lesy, doliny, jazerá a hlboké jaskyne.
Náš jazyk, ľubozvučný sťa raj pre uši
zalichotí a zahreje pri každej duši.

Andrej Sládkovič, Janko Chalupka či Janko Kráľ
ich tvorbu uctievať a chrániť.
Tatry, Karpaty i Malá Fatra
najradšej by som ich navštívila hneď zajtra.

Váh, Hron, Dunaj, no i Hornád
kde-tam sa nájde aj svieži vodopád.
Slovenský raj ma vždy lákal,
v Slovenskom krase si každý pozor dával.

Náš národ je slabosť moja
pri pohľade naň všetky rany sa mi zhoja.
Som hrdá na to, že môžem byť Slovenkou
a reprezentujem národ dobrou povestou.

Soňa Gallošová

Najkrajšie chvíle s mojimi starými rodičmi

Marienkin Sliač

Už od malička počúvam príbehy zo života mojej prastarej mamy. Za deväťdesiat rokov sa jej nahromadilo mnoho pekných spomienok, ale aj takých, ktoré jej vlejú slzy do očí.

Rozprávala mi o tom, ako prvýkrát navštívila Sliač. Mala 11 rokov a zúrila vtedy vojna. Kým ona žila na Pohorelej, jej staršiu sestru život zavial z Horehronia až do Hájnik. Našla si tam prácu. Babka ju veľmi túžila navštíviť. Doma s otcom, veteránom, sa im nežilo dobre. Vlastnú mamku nepoznala, umrela im, keď bola ešte malá. A tak sa rozhodla ujsť. Malá Marka zobrala otcovi peniaze, nastúpila na vlak a vystúpila v meste, v ktorom nikdy predtým nebola. Odvtedy je z nej Sliačanka.

Smutné spomienky striedajú tie veselšie. S úsmevom spomína na školské časy, keď spolu s deťmi kradli jablká z farskej záhrady. Krásne zážitky má tiež z obdobia, keď ešte ako mladá slúžila v lepšej rodine a opatrovala deti. Žila s nimi a ľúbila ich ako svoje vlastné. Nebolo treba pokrvné puto, za rodinu sa považujeme dodnes.

Keď prastarká dospela, chcela sa osamostatniť a našla si prácu. Viac ako štyridsať rokov merala takmer každý deň cestu do práce hore špacírkou do kúpeľov. Gaštanová aleja ešte nebola tak hustá a chodník z dlažobných kociek nevydúvali korene starých stromov, ako je tomu dnes. Okrem toho, že v práci spoznala nových priateľov, zažila zlatý vek sliačskych kúpeľov a stretla tu aj mladého muzikanta, do ktorého sa zaľúbila a založili si rodinu. No tak, ako sa Zvolenskou kotlinou kľukatí Hron a sliačskymi kúpeľnými lesmi kľukatia vychádzkové chodníky, ani jej život nebol ľahký a rovný. A tak, ako na Sliači prežila šťastné chvíle, spájajú sa jej s ním aj životné prehry. No ktovie, či by jej život bol iný, keby sa nerozhodla prísť?

Babka nemala ľahké detstvo. A aj v dospelom veku musela čeliť životným skúškam. Už roky má vlasy strieborné a spomienky jej tlačia chrbát k zemi. Celý život však ostala vdáčná, srdečná a úprimná. Ľudia ju mali radi, vážili si ju, tak ako aj ona ich. Z jej slov cítiť pokoru a úctu. Tak ako sa Sliač stal súčasťou jej života, tak aj ona sa stala jeho súčasťou. Hoci jej rovesníci už pomaly odchádzajú, stále ju ich deti či vnúčence pristavia a starí Sliačania sa opýtajú: „Ako sa máte, teta Marka Frýbortová?“

Naša babka je vdáčná, že svoj život mohla prežiť práve tu. A ja ešte vdáčnejšia, že som mohla vyrastať v jej blízkosti. A úprimne si želám a dúfam, že my jej vnúčatá a pravnúčatá, ktorých sa v zdraví dožila, jej ešte budeme roky robiť radosť a s láskou a úctou budeme počúvať jej spomienky a príbehy. Ved' ona je kúsok nás, kúsok Sliača, kúsok našej prenádhornej zeme.

Vanda Výbošteková

Moja starká na Sliači

Moja mama odišla s kamarátkami do Tatier. Zavolala starkej, aby prišla na víkend k nám na Sliač.

Starká docestovala autobusom a spolu s maminou sme išli po ňu do Zvolena. Veľmi rada s ňou trávim čas, pretože vždy zažijeme plno zážitkov. Mamina rýchlo nahádzala do kufra veci a s úsmevom odchádzala na stanicu. So starkou sa pozrieme na seba a už máme plnú hlavu nápadov, čo budeme robiť. Moja obľúbená činnosť je pečenie koláčov. Starká má najlepšie recepty na koláče na celom svete. Tentokrát som vybrala tradičné buchty s lekvárom. Starká vytiahla svoju zásteru a pustili sme do toho. Keď sme dve, tak nám to ide od ruky. Buchty máme rýchlo dopečené a ja navrhнем krásnu prechádzku po Sliači. Bol nádherný deň ako stvorený na prechádzku. Spolu sme obdivovali krásu prírody, všetky tie sfarbené listy na stromoch. Žltá, červená, oranžová mi hneď spríjemnili deň ešte viac. Naše nádherné kúpele sa mojej starkej veľmi páčia. Vždy si spolu spomenieme na starkého a starká povie, že by bol na mňa veľmi hrdý. To ma zahreje pri srdci...

Som jej veľmi vďačná za to že ju mám, je mi ako druhá mama. Lúbim je najviac na svete.

Pavína Uhrinová

Moji starí rodičia

Moja starká, milá žena,
hovorí, že som pojašená.
Veľký úsmev, minimalistické okuliare a červené vlasy,
keď prídeme vítajú nás príjemné hlasy.

Starký, to je chlap ako hora,
rád si so mnou sadne do veľkého dvora.
S úsmevom prekabáti každý problém,
stále nosí voňavý parfém.

Starká je ako moja druhá mama,
nikdy ma v ničom nenechala sama.
Vďačím im za všetko, čo pre mňa robia
a že na Sliač za nami chodia.

Prvýkrát, čo im nohy sem zablúdili
do nášho malomesta hneď sa zaľúbili.
Kúpele sme spolu prešli celé,
všetky rozvinuté konverzácie boli vrelé.

Nahrádzajú mi každé prázdne chvíle bez rodičov,
cítim pri nich veľa krásnych pocitov.
Kopec spomienok a zážitkov
mám jedine so starkým a so starkou.

Soňa Gallošová

Moji starí rodičia a ja

Moji starí rodičia bývajú na Sliači. Bývajú neďaleko odo mňa a s radosťou ich navštevujem každý deň. Mám ich veľmi rád a mám s nimi veľa krásnych zážitkov. Mojich starých rodičov by som nedal za nič na svete.

Každoročne s nimi a s mojou maminou chodím do lesa do kúpeľov, kde sa nám vždy podarí nazbierať veľa krásnych hríbov. Chvíľu trvá, kým sa niekomu z nás podarí nájsť prvý hríb. Len čo niekto z nás nájde prvý hríb, vieme, že sme prišli na dobré miesto v správny čas. Postupne sa presúvame po lese a hľadáme hríby. Občas zbadáme aj nijakého vtáčika, líšku alebo srnku. Postupne sa nám košíky plnia a vraciame sa späť s plnými košíkmi krásnych dubákov, suchohríbov či masliakov...

Na spiatočnej ceste ešte vždy dôkladne poobzeráme po lese, či sme na nejaký hríb nezabudli. Potom sa zastavíme na prameňoch. Napijeme sa výbornej minerálnej vody, kde si ešte chvíľu posedíme a pozrieme, čo sa nám podarilo nazbierať. Z prameňov sa vraciame domov zdraví a šťastní, že sme nazbierali tri plné košíky hríbov.

Doma ich spoločne začneme čistiť. Vôňa hríbov vonia na celý dom a všetci sa tešíme na Vianoce, ako si ich budeme vychutnávať za vianočným stolom v tej najlepšej kapustnici.

Oliver Nádvorník

NAJKRAJŠIE CHVÍLE SO STARÝMI RODIČMI V MOJOM MESTE

Moja starká je milá, dobrá, staršia pani s peknými vráskami na jej tvári. Keď som bola mladšia a išla som k starkým na prázdniny, veľmi som sa tešila, pretože starká vie výborne variť a poobede sme sa išli prejsť po Sliači, meste, v ktorom obidve bývame.

Najradšej sme chodili po hrádzi popri rieke Hron a potom sme ja, starká, starký a moja sestra išli na zmrzlinu. S mojimi starými rodičmi mám veľa pekných zážitkov. Raz dávnejšie mňa a moju sestru starký zobral na zvonice pri mestskom úrade. Presne o dvanástej hodine starký s jedným ujom začali ťahať za veľké lano, na ktoré bol pripevnený veľký zvon. Alebo už dávnejšie moju sestru a mňa starký zobral na chovateľskú výstavu zvierat, keďže starký bol veľký chovateľ zajacov. Na výstave boli rôzne druhy zajacov, sliepok, holubov, dokonca sa tam prechádzali aj dva pyšné pávy. Na pamiatku nám starký zobral tri pávie pierka, ktoré máme doma dodnes.

Mojich starých rodičov mám veľmi rada, hoci na starkého si spomínam už iba v spomienkach.

Patrícia Kasášová

Ona

Hneď čo dvere otvorím,
krásnu vôňu ucítim.

Do kuchyni vojdem,
za sporákom ju nájdem.

Dobroty na tanier dáva,
s varechou na mňa máva.

Je ako koláč sladká,
kto je to, no predsa babka.

Michal Bystriansky

Moja babka

Moja babka mi je často ako mama,
každá moja ťažkosť jej je známa.

Milý úsmev, ryšavé vlasy, svetlé oči,
vždy je najlepšie v práci.

Celé detstvo sme u nej strávili,
pred miliónmi rozprávkami sedeli.
Najlepšie jedlo nám vždy prichystá,
je to najlepšia babka života.

Štesková Nina

Starká

Zlatá je tá moja stará mať,
nikomu by som ju nechcela darovať.

Stráži ma už trinásť rokov,
nachodila so mnou veľa prvých krokov.

Nechcem sa jej nikdy vzdať,
lebo je to najlepšia stará mať.

Starká sa vie aj nahnevať,
dokáže ma aj s lapačkou po byte naháňať.

Na prechádzky chodíme,
potom sa aj na koláčik na Sliači zastavíme.

Hlavne cez jeseň je počasie krásne,
preto na túto tému píšem básne.

Daniela Pinková

Starká Zuzka

Moju starkú mam ja rada
neustále mi jedlo podáva

Ale je to milá žienka
pomáham jej keď je treba

Na Sliači veľa rokov býva
spomienky z tohto mesta rada mi pripomína

Vždy počúvam jej príhody
čo prežili kým sme tu neboli

Kreatívna ale je
vytvárame čo nás napadne

Zážitky sú nezabudnuteľné
užívame si s ňou všetko o môžeme

Vanesa Volková

ZIMA

Chladné rána

Pred chvíľou sme ešte oddychovali v teple pri vode a už zrazu sú tu o chvíľu Vianoce.

Chladné rána a dlhé cesty do školy. Nepříjemný vietor na tvári. Už čoskoro sa deti so smiechom budú ponáhľať pozrieť sa na prvé snehové vločky. Rodičia zháňajú darčeky pre deti, každé s nich sa už teší na prvé okno v adventnom kalendári. Každé sa teší na Mikuláša, keď sa ráno s radosťou budú ponáhľať nájsť sladkosti. Na tento deň sa tešia nielen deti. Každý je rád, keď doma nájde sladkosti. Každý z nás sa teší na vianočné obdobie, keď budú rozvoniavať čerstvo upečené medovníky a bude počuť rozprávky.

Stretneme sa v kruhu najbližších.

Štesková Nina

Zima

Prišla zima
Všade okolo
Mňa
Všetko sa schovalo do bielej periny
To kráľovná
Zima
Rozprestrela svoj trblietavý plášť
Nad krajinou
Všade je ticho
A
Ja v nemom úžase
kochám sa krajinou
Vetvy stromov sa klaňajú
Pod ťarchou bieleho záťažia
A pred vzácnosťou okamihu
VIANOCE
Teplo ducha
V nás

Ondrej Maľa

Sliačska príroda

hory plné stromov
lesy plné zvierat
sliačska príroda je
rozprávkové dielo
blíži sa však zima
na mohutné stromy
sype sa chladný sneh
škrekot zvierat
utíchne.

Jakub Černaj

Vianočný čas

Vianočný čas prichádza k nám,
sviatočný jas je už v každom z nás,
celá rodinka zavíta k nám,
urobí preveľkú radosť každému z nás.

Vianočné sviatky sú už za dverami,
spoločne zvoníme zlatými zvončekmi.
Perinbabka už snežiť začína,
a okná mrazíkom zaklína.

Vysnívaný vianočný stromček so svetielkami,
zdobený stuhami, mašľami a sklenenými ozdôbkami,
svieti po večeroch v našom malom domčeku,
tešíme sa z adventu pri jagavom stromčeku.

Na Štedrý deň do kostola ideme,
vianočné piesne všetci spievame,
pani farárku pozorne počúvame,
a v pokoji domov k večeri odchádzame.

Bohatý stôl na Štedrý deň máme,
na sviatočnej večeri si spoločne pochutnávame,
kapor, vianočná kapustnica či medovníčky,
to všetko máme pripravené pre naše mlsné jazyčky.

Po večeri pod stromčekom darčeky nachádzame,
spoločne ich otvárame,
vianočné rozprávky pozeráme,
a neskoro v noci do postele odchádzame.

Oliver Nádvorník

Vianoce

V-ianoce, zima je biela, snehová, hovorila mama veselá.

I-hličie vonia ,krásne svieti na štedrý večer, to vie predsa každý.

A-njelským hlasom anjel zaspieva svoju krásnu pieseň.

N-a štedrý deň nás Ježiš prekvapí vždy svojimi darčekom.

O- chvíľu sú tu Vianoce, tešia sa deti vianočne.

C-ez zimu sa hrajú deti s listmi, keď príde zima, ihneď sa to zmení.

E-nergia, atmosféra srší z Vianoc až od rána.

Barbora Slizová

Vianoce u nás doma

Vianoce sú pre mňa čarovné sviatky plné lásky a pokoja.

Tieto jedinečné sviatky trávim s celou rodinou. Zdobenie vianočného stromčeka je pre mňa veľmi výnimočné. Vždy sa pri tom s maminou nasmejeme, no hviezdu na vrchol stromčeka vždy dávam ja! Z kuchyne cítim vôňu vianočnej kapustnice. Vidím, ako sa už pripravuje ryba so šalátom na večerný vianočný stôl. Čakanie na vianočný večer vyplním pozeraním tradičných vianočných filmov a rozprávok. Najradšej mám Popolušku a Princeznú so zlatou hviezdou na čele. Pomaly sa stmieva a prichádza k nám babka s dedkom a mamin brat. Rýchlo utekám mamine pomôcť pripraviť nádherné prestieranie spolu s vianočným prípitkom, ktorý poteší celú rodinu. Všetci sa zvitame a spolu sa posadíme za stôl. Každoročnou tradíciou sú opekance s makom a oblátka s cesnakom. Keď dovečeriame tak sa presunieme do obývačky. Tam už na nás čakajú darčeky. Z každého sa veľmi teším.

Som rada za to, akú mám úžasnú rodinu. Za to, ako sa veľmi ľúbime a všetci držíme spolu.

Paulína Uhrínová

Zimná príroda

Zima je chladné a mrazivé, ale veľmi pekné ročné obdobie.

Milujem ten pocit, keď som doma zababušená do teplej deky a v kozube nám horí veľký plamen. Príjemné teplo sa šíri aj zo šálky horúceho čaju, ktorý pri tom pijem. Keď sa pozriem von oknom, vidím, ako z neba padajú biele vločky. Pri prechádzke mestom vnímam vianočnú atmosféru na lampách v podobe vianočných ozdôb zo sviečok. Vonku si stromy obliekajú biele kabátiky a celú prírodu zahalila biela pokrývka. Mráz svojím ľadovým dychom kreslí ornamenty na okná. Medveď či veverička sa chystajú na zimný spánok. Cez zimu oslavujeme dve radostné obdobia. Jedno z nich sú Vianoce, kedy máme nádherný vianočný stromček. Tešíme sa nielen z darčiekov pod ním, ale hlavne z toho, že sme všetci spolu a okolo vládne skvelá slávnostná atmosféra. Nesmie chýbať ani sviatočná večera s chutnou rybkou. Druhým radostným obdobím je Nový rok, keď ľudia ohnostrojom farbia nebo.

Ani toto obdobie netrvá dlho. Sneh sa postupne pomaly rozpustí, voda z neho vsiakne do zeme a dá šancu na život prvým jarným kvietkom.

Patrícia Kasášová

Zima

Ručička teplomera klesla na mínusovú teplotu. Dnes sa oficiálne začala zima. Z oblohy ladne tancujú vločky a ako baletky jemne dopadajú na zem. Chodníky, cesty, lúky i polia pokryla jemná vrstva bielej periny.

Pohľad na zasneženú prírodu je ako z rozprávky. Zvieratá sa uložili na zimný spánok, lesy stíchli a na oblohe už nepočuť štebotať vtáčiky. Aj keď vonku vládne zima a chlad, deti vybiehajú z domov a radujú sa z prvého tohtoročného snehu. Rybníky sú ako sklo a tak ľudia vytiahli zo skríň korčule na ľad. Zimné večery majú takisto svoje neopakovateľné čaro. Síce sú dlhé a chladné, ale v teple domova pri praskajúcom ohni v krbe a so šálkou teplého čaju sú krásne. Pomaly sa začínajú prípravy na najkrajšie sviatky v roku Vianoce. Ľudia pečú vianočné dobroty, deti s radosťou zdobia stromčeky. Na domoch visia svetielka, ktoré tomuto nádhernému obdobiu dodávajú osobité čaro. Malí či veľký, nikto sa nevie dočkať Štedrého večera. Keď sviatky pominú, na rad prichádza novoročná lyžovačka. Svahy sú plné lyžiarskych nadšencov i tých, ktorí majú tento rok na svahu premiéru. Neskôr sa z vlekov presunieme do dvorov, kde nás čakajú snežní mužíčkovia - snehuliaci.

I keď je zima veľmi chladným ročným obdobím, prináša veľa radosti a zážitkov.

Bianka Kovalančíková

Zima

Zimu máme všetci radi,
prijemná je síce iba za oknami.
Líčka sú červené
a nošteky studené.

Z oblohy sa sype sneh,
vonku počuť detsky smiech.
Nie je zima ako zima,
táto veru nemrzí ma.

Adam Orság

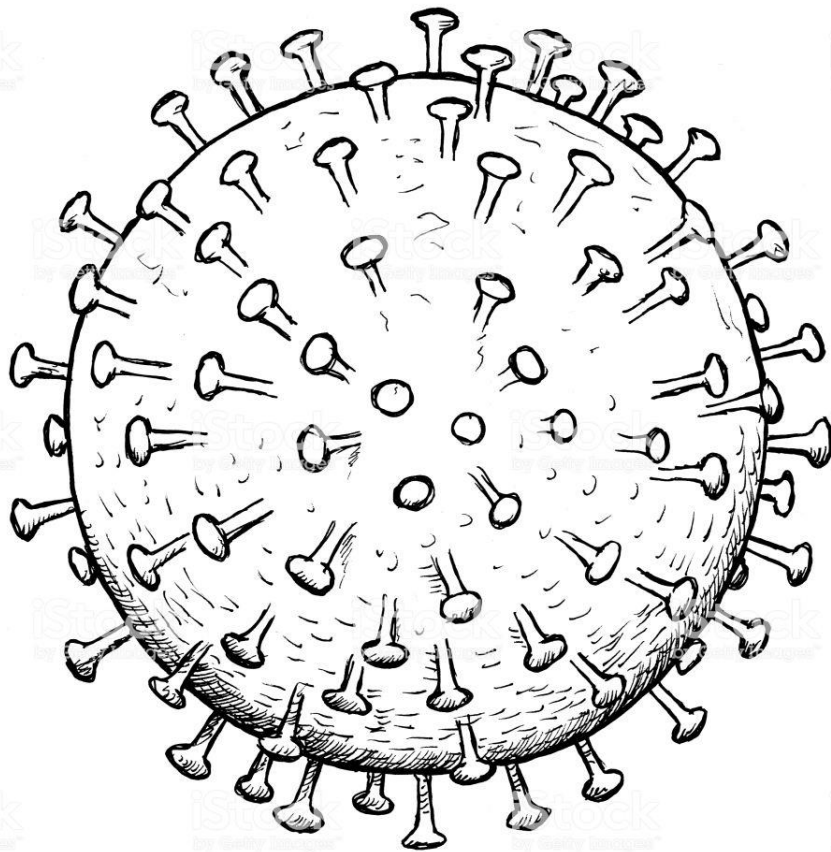
Fašiangy

Na fašiangy je už zvykom
veseliť sa spolu s býkom.
Aj tancovať so sliepkami,
zaspievať si s prasiatkami.

Fašiangy, Turíce,
šantia sa aj ustrice.
O chvíľu sa to však skončí
a čas pôstu opäť vkročí.

Michal Bystriansky

Svet naopak

SVET NAOPAK

Úvaha

Ľudia v dnešnej dobe sedia radšej za mobilom, ako by robili užitočné veci. Potom sa zrazu spamätajú, že nemajú na nič čas. Ani nečudo, keď im ho pohltí všetok čas strávený za obrazovkou mobilu či inej elektroniky.

Čím ďalej plynie táto doba, tým viac nevychovaných detí vyrastá. Ľudia strácajú prirodzený rešpekt voči ostatným, najmä deti k učiteľom, rodičom a starším ľuďom. Keď si raz dieťa dovoľí viac, ako by malo, zrazu zistí, že sa nič nestane. Nestane sa nič, keď nepomôže rodičom, nestane sa nič, keď sa nebude učiť, nestane sa nič, keď nebude úctivý k ostatným ľuďom... Ako z takýchto detí môžu vyrásť slušní ľudia, ktorí vidia priority aj inde než len doma za mobilom? Dnešný svet je ťažký, hlavne z toho dôvodu, že skoro každý sa niekde naháňa: do zahraničia, na dovolenku, za mobilom, peniazmi...

Každý je uzamknutý vo vlastnej bubline a myslí len na seba. Kedysi si ľudia pomáhali, a nie ako dnes, keď má dieťa pomôcť mamke v kuchyni, len drzo odvrkne a odíde. Keď takíto ľudia dospievajú, tak majú problémy nielen v rodinnom živote, ale aj vo vlastnej hlave. Tínedžeri potom nevedia čo od radosti. Či sa majú dať potetovať, tak aby to mama nevidela, alebo si dať pearcing. Obliekať sa do čiernej ako mŕtvola? Samozrejme niekedy to je vec vkusu, ale ja sa snažím poukázať na tých, ktorí to robia len z roztopaše. Niektorí sa chcú zviditeľniť tak, že fajčia, pijú, drogujú... Robia preteky, kto bude viac cool alebo viac známy. Stále klesá vek, v ktorom to deti skúšajú. Hrozné. Ako majú takíto ľudia napredovať? Robiť náš svet krajším? Dbáť o čistotu planéty a zbytočne sa nezahľcovať vecami? Je to ťažké...

Myslím si, že tento svet je celkom naopak.

Barbora Homolová

Naša Zem

Úvaha

V živote je kvantum vecí, o ktorých si povieme, že sú nemožné, že sa to vymyká ľudskej logike, no nikdy som ani nepremýšľal o tom, že sa môže nejaká epidémia zopakovať a vôbec som ani nepomyslel, že by sa mohla zopakovať celosvetovo rozšírená pandémie. Takáto téma sa medzi našou generáciou tak často nerozoberala, pretože niečo také sa stalo pred sto rokmi, takže sme si to ani nevedeli predstaviť, čo by to mohlo znamenať pre nás, ale aj pre celý svet. No keďže už vírus vznikol, musíme sa správať zodpovedne. Ale otázka znie: zvládneme túto situáciu aj napriek tomu, že počet obyvateľov sa niekoľkokrát znásobil?

Ľudia v dnešnej dobe sú všelijakí - dobrí, zlí, brutálni, bezcitní...

Sú aj takí ľudia, čo bývajú na ulici, povedia si, že nemajú čo stratiť. A tak sa niektorí, dokonca aj drogový závislí, rozhodnú. Nielenže si nebudú chrániť svoj vlastný život, ale rozhodnú sa ho kaziť aj druhým, ktorí sa aspoň snažia pomôcť tejto planéte v tejto situácii. No teraz, keď je vírus okolo nás, potrebujeme, aby všetci proti nemu bojovali a povzbudzovali sa a správne nasmerovali či už svojich susedov, kamarátov alebo aj ľudí, ktorých nepoznajú.

Recept na to, ako sa dostať opäť a konečne do normálneho cyklu života je známy, no otázka je, či ho budú všetci rešpektovať a nebudú ho podceňovať, pretože my sme tí, čo to môžu zastaviť, ale my sme aj tí, čo to môžu zhoršiť a zbytočne to predlžovať. Pretože iba tak vieme zmeniť túto situáciu späť na normálnu a ďalej sa vzdelávať, pracovať, zakladať si rodiny, vytvárať vzťahy, nové kamarátstva, navštevovať sa a zabávať sa.

Adam Orság

Našu Zem si treba vážiť

Úvaha

Hovorí sa, že vesmír je nekonečný a len na planéte Zem je život. Preto by sme si mali našu planétu vážiť. Najskôr by sme mali chrániť životné prostredie. Ochrana životného prostredia znamená starostlivosť o rastliny, živočíchy, vzduch, vodu a pôdu. Počet obyvateľov na Zemi stále stúpa a ľudia si Zem čoraz menej vážia. Čím viac odpadu, tým viac znečistenia. Vznikajú smetiská a skládky. Nechceme predsa, aby sa Zem stala smetiskom.

Rada chodím do prírody. Zelená tráva, pekne vysadené stromy, kvitnúce kvety, zurčiace potoky, modrá obloha. Keď sa dnes vyberieme do prírody, vidím len odpadky, konzervy, plastové fľaše, papiere... Je to ľudská nezodpovednosť, hlúposť a lenivosť.

A dnes sa deje odozva na toto všetko...

Z Číny k nám prišiel vírus, ochorenie zvané COVID-19. **Pre rizikové skupiny** (starší ľudia a ľudia so zníženou imunitou) je však toto ochorenie pravdepodobne **nebezpečnejšie** ako chrípka. V najťažších prípadoch spôsobuje **smrť**. Je potrebné chrániť seba a hlavne starších ľudí. A zato treba nosiť rúška. Umývať si často ruky. Predsa nechceme, aby sme dopadli ako Taliansko. Zlyháva tam zdravotníctvo. Lekárov niet a o pomoc žiadajú študentov aj zverolekárov. To mi príde šialené. Kam to až vyústi? Mám strach. Ale verím, že ľudstvo zmúdreje.

Barbora Slízová

Stav našej planéty

Úvaha

Ešte pred pár týždňami sme spokojne chodili do práce, do školy, von s priateľmi a žili sme obyčajný život.

Postupne však začali prichádzať hrozivé informácie o novom víruse a hrozba, ktorú nikto z nás nečakal. Deň čo deň pribúdali správy o jeho šírení, počte nakazených a žiaľ aj o úmrtiach. Ani sme sa nenazdali a na Slovensku sa potvrdil prvý prípad. Onedlho sa uzavreli školy, fabriky, nákupné centrá a ľudia začali väčšinu času tráviť doma alebo v prírode. Možno mi dáte za pravdu, keď si myslím, že dlhší čas strávený s našimi blízkymi mal vo väčšine prípadov priaznivé účinky na naše vzťahy. Pravým opakom sú krajiny ako Brazília, kde stúpol počet rozvodov a domáceho násillia niekoľkonásobne. Jedna z povzbudivých správ je, že uzavretím veľkých fabriky a obmedzenie cestovania dopravnými prostriedkami dýchame čistejší vzduch. Stále si však nevieme nájsť odpovede na otázky ako: Kedy to už skončí? Skončí to vôbec niekedy? Budú sa takéto pandémie opakovať? Je ten vírus nebezpečnejší ako obyčajná chrípka alebo ho nebezpečným robia len médiá? Vrátime sa niekedy do obyčajného života ako predtým? Aké to bude mať následky na ľudí a na svetovú ekonomiku? Na tieto otázky nám nevie odpovedať nikto iný ako len sám ČAS. Je až zarážajúce, čo dokáže spôsobiť niečo, čo voľným okom nedokážeme vidieť. Samozrejme, nesmieme zabudnúť a treba poďakovať všetkým ľuďom v prvej línii, ktorí pomáhajú občanom postihnutým týmto ochorením, všetkým tým, ktorí pracujú v potravinách a pomáhajú ľuďom v tejto neľahkej situácii, ale aj vedcom, ktorí sa aj v tejto chvíli snažia objaviť protilátku na tento nebezpečný vírus.

No ako sa hovorí: Všetko zlé je na niečo dobré a môžeme len dúfať, že sa tento výrok po končení tejto pandémie naplní.

Michal Bystriansky

Svet hore nohami

Úvaha

V minulosti trápili ľudstvo viaceré epidémie a pandémie, pri ktorých zomrelo veľa ľudí. Naša generácia však v tejto modernej dobe nebola pripravená na pandémiu, ktorá nás tento rok postihla: COVID-19.

Celý svet postihla náhla karanténa, ktorá obrátila mnohým ľuďom svet hore nohami. Prišli sme o blízkych, slobodu a o sociálny kontakt. Čo s nami bude ďalej? Táto otázka sa nám odohráva v hlavách deň po dni. Za čo nás svet trestá? Udelil nám veľkú prekážku, ktorú horko-ťažko prekonávame. Svet je plný vystrašených tvárí zahalených v rúšku. Celé dni sme zatvorení medzi stenami našich domovov a dúfame, že sa to čoskoro skončí. Nám mladým to už príde, ako večnosť. Nevieme, čo by sme so sebou od nudy robili. Máme omnoho viac učenia, keďže sa musíme vzdelávať sami a to veru nejde ako po masle. Chýbajú nám naši najbližší, pretože nevieme, kedy ich uvidíme. „Radšej by som bol v škole,“ veta, o ktorej sme mysleli, že ju nikdy na jazyku nebudeme mať, sa stala naším každodenným mottom. Konečne sme však našli užitočné využitie sociálnych sietí. Naši rodičia už do nás nesotia, keď sedíme za monitormi, lebo vedia, že to je jediná možnosť, ako sa spojiť s kamarátmi a pani učiteľkami. Avšak, aj keď má táto epidémia veľa nepríjemných dôsledkov, pomohla našej prírode zregenerovať sa. Keďže sú ľudia v karanténe, majú menší vplyv na ničenie prírody. Vyčistilo sa ovzdušie, voda, lesy a zvieratká majú naspäť čisté domovy. Prospelo to aj rodinám, pretože môžu spolu tráviť viac času ako doposiaľ.

Pandémia nás naučila, ako si vážiť naše zdravie i ľudí, ktorých máme okolo seba. Môj obdiv patrí lekárom, pretože robia všetko preto, aby táto katastrofa odišla čo najskôr.

Soňa Gallošová

Príroda nevládze

Úvaha

Ešte pár týždňov dozadu sme všetci žili spokojný život. Behali sme po vonku, stretávali sa s kamarátmi a rodinou, chodili sme do školy. Zrazu však prišiel vírus, ktorý doteraz nik nepoznal a svet sa prevrátil hore nohami. Nikoho by ani nenapadlo, že sa niečo také stane. Namiesto chodenia von, do školy sme zostali doma zatvorení. Teda aspoň... mali by sme zostať. Niektorí ľudia však príkaz nedodržujú a ohrozujú všetkých ostatných. Ved' ako vieme, v ktorom z nás vírus drieme? Ľudia by si túto hrozbu mali uvedomiť.

Na druhej strane zas príroda nabere na kráse. Začína sa brániť. Delfíny sa vracajú do čistých vôd, vzduch sa čistí, nebo sa vyjasnieva...

Ľudia si nevážili, čo mali. Ničili všetko, čo mohli. Príroda vzdychala, nevládala a teraz ožíva. Kde sa stáva chyba?

Martin Kováč

Svet naopak

Úvaha

Čoraz častejšie počúvam o moderných technológiách, ktoré zjednodušia život človeka. Robia za nás skoro všetko.

Ľudia sa stávajú od nich závislí. Moderná technika rozdeľuje rodiny, priateľov, vzťahy. Myslíme si: Ten má ale šťastie! Keď vidíme, ako má niekto nový mobil. Celý náš svet sa točí okolo mobilov, počítačov, tabletov, sociálnych sietí. Začína sa to prejavovať: nechodíme von, nerozprávame sa. Je to možné vôbec zmeniť?

Môj pohľad na využívanie moderných technológií sa začína myšlienkou: Všetkého veľa škodí. Moderné technológie sú veľmi užitočné, nesmú sa však stať našimi pánmi. Treba ich využívať s rozumom.

Jakub Černaj

Svet naopak

Úvaha

V posledných rokoch sa svet zmenil. Hodnoty ľudí sú iné. Prestali sme si vážiť prírodu, ľudí, ale aj samých seba. Našimi prioritami sa stali vlastniť čo najdrahšie oblečenie, najlepšie značkové, veď nech sa môžeme medzi známymi pochváliť, mať veľké auto, chodiť na tie najúžasnejšie dovolenky hlavne nech sú na čo najnetradičnejšom mieste.

Prestali sme sa stretávať s našimi rodinami, starými rodičmi len preto, aby sme udržiavali mnohokrát povrchné priateľstvá s ľuďmi, ktorí za to častokrát ani nestoja a tvárili sa, že sme niekým, kým nie sme. Na začiatku tohto roka k nám prišla z Číny správa o novom víruse COVID-19. Mysleli sme si, že nás sa to netýka, veď Čína je predsa ďaleko, ale opak sa stal pravdou. Pred pár týždňami tento vírus dorazil aj k nám. Postupom času uzatvoril brány škôl, kostoly, firmy a ďalšie zariadenia. Na verejnosť dnes už bez rúška vyjsť nemôžeme. Aj keď situácia vo svete je dnes zlá a naša planéta sa „zastavila“, no môže nás to mnohému naučiť. Začíname si uvedomovať, aké dôležité je správať sa k starším ľuďom úctivo a pomáhať im, keďže táto choroba ich ohrozuje asi najviac. Že sloboda, ktorú sme mali a mohli sme cestovať, stretávať sa s kamarátmi s rodinou, ísť sa len tak prejsť, je veľmi vzácna. Že chodiť do školy nie je samozrejmá a mali by sme si túto možnosť vážiť. Mali by sme si vážiť každé jedno povolanie, pretože každé má zmysel, ktorý si možno bežne ani neuvedomujeme. Veľakrát sme neúctivo rozprávali o lekároch, zdravotných sestrách, policajtoch a ďalších iných povolaniach, ktoré sú dnes nesmierne dôležité.

Snáď keď sa všetko toto skončí a situácia sa ustáli, aj ľudia budú k sebe lepší, budú si viac vážiť život, prírodu, zdravie, ale hlavne ľudí.

Bianka Kovalančíková

Svet naopak

Úvaha

V dnešných dňoch mi stále viackrát napadá veta: Nie je všetko také zlé, aby to nemohlo byť ešte horšie.

Keď si predstavím, na čo som myslela pred dvoma mesiacmi. Trápili ma akurát veci typu: nechce sa mi vstávať, čo si oblečiem, čo si ku tomu obujem, nechcelo sa mi chodiť na tréningy a do školy. No tešilo ma, že môžem chodiť von s kamarátmi, pripravovať sa na súťaže do Ružomberka, Levoče a Zvolena. Plánovali sme, čo budeme robiť v lete. Pôjdem do tábora a k tete Magde. Mohla som ísť všade bez obmedzenia a bez strachu. Prešli dva mesiace a všetky plány ustúpili do úzadia lebo celosvetový vírus nás donútil riešiť iné problémy ako sme riešili doteraz.

Najprv prišli informácie z iných krajín. Stresovanie mojej mamy mi pripadalo prehnané a zväčša som prevrátila oči s dotazom, prečo to vlastne rieši. Keď sa objavili prvé prípady u nás tak, som to stále nepokladala za niečo, čo by malo môj život nejakým spôsobom ovplyvniť.

A teraz je všetko naopak...

Niečo, čo som v minulosti brala ako samozrejmosť, už teraz samozrejmé nie je. Tréningy a súťaže sa zrušili. Trénovať musím doma, aby som nevyšla s formy. Učenie z domu nie až také zábavné, ako som si pôvodne myslela. Oblekanie a podobné triviálnosti momentálne neriešim vôbec. Musím chodiť na záhradku - tiež nič zábavné. Všade si musím dávať pozor – nosiť rúško. Skoro nikam nechodím. Nestretávam sa s rodinou, aby sme chránili jeden druhého. Zlá je tá neistota a otázky, na ktoré nepoznám odpoveď. Kedy sa to skončí? Pôjdem v lete do tábora, na ktorý sa teším každý rok? Bude všetko fungovať ako pred nákazou? Nenakazíme sa? A čo ak áno?

Snažím sa brať veci pozitívne. S maminou robíme činnosti, ktoré som doteraz nerobila. Šijeme rúška, ale aj pri nich môžem rozmýšľať nad „outfitom“ a vyrobiť si rúška podľa toho či sa hodí k tričku, alebo mikine. Volám to nový módny výstrelok. Máme spravený plán malých renovácií a zmien v našom byte a na záhrade. Pritom všetkom si uvedomujem, čo by som chcela robiť iné a už teraz sa na to teším a sľubujem si, že si na to nájdem čas, keď sa veci vrátia do starých koľají. Nechcem si pripúšťať nič zlé. Nepočúvam všetky zlé novinky zo sveta.

Uvedomujem si že, my nástroční berieme situáciu takto a že každý vníma situáciu po svojom či my, alebo starší ľudia. Každý má svoje úvahy a obavy vzhľadom na situáciu okolo z nás. Stále však platí, že môže byť aj horšie, ktovie...

Daniela Pinková

Svet naopak

Úvaha

Žijeme v časoch, kedy sa môže stať všetko. Aký je vlastne náš terajší svet? Ďalší deň, ktorý bude určite iný ako tie predchádzajúce i všetky nasledujúce. Každý moment v našom živote je jedinečný a preto by sme si mali vážiť všetko čo sa stane.

Ocitáme sa v 21. storočí a mám pocit, že ľudia si nič nevážia. Kde zmizla radosť z maličkostí? Niektorí z nás sú necitliví a povýšeneckí. Nevážia si nič, čo dostanú, všetko berú ako samozrejmú. Svet sa mení tak rýchlo ako nikdy predtým. Nachádzame riešenia problémov, ale až vtedy keď nám horí pod nohami. O tom, že svet je plný zmien a neustáleho pohybu, asi nemožno pochybovať. Ale kam smeruje? Ničíme si našu Zem tým, akí sme nezodpovední. Ako ľahostajne sa stavíme k problémom, ktoré by nás mali zaujímať a mali by sa čím skôr riešiť.

Mňa osobne veľmi trápi, že deti v tejto dobe riešia iba mobily, alkohol a cigarety. Ani si neuvedomujú ako si zničia život kvôli tomu, aby boli frajeri pred ostatnými.

Toto je, podľa mňa, svet naopak. **Mali by sme si vážiť každý jeden deň, každú jednu chvíľu s našou rodinou.**

Pavlína Urinová

Svet naopak

Úvaha

Svet naopak. Túto vetu počúvam dlhšie od mojich blízkych pri každej aktuálnej katastrofe. Ako napríklad aj teraz v tomto období. Keď sa stane nijaká vec, ktorá je zlá pre ľudstvo, okamžite dospeláci hovoria, že svet je naopak. Ja osobne som to zo začiatku nechápal, ale ako mi to časom vysvetlila mamina a starí rodičia, postupne som na to začal prichádzať. Môj pohľad na svet naopak sa bude časom meniť a stále bude svojím spôsobom odlišný.

Teraz je môj pohľad na svet, taký iný, no skrátka je celý naopak. Predtým bol opak deň a noc. Biela a čierna. Predtým, ako prišiel cez naše hranice nevítaný návštevník pán koronavírus, bolo všetko inak. No naopak. Teraz je to choré a zdravé ľudstvo. Dokonca sme sa mu rozhodli dať meno COVID-19. Prečo? To je pre nás naozaj taký dôležitý? Alebo nebodaj z toho strachu, aký v nás vyvoláva, sme sa všetci rozhodli tváriť ako kamaráti? To akože 19 ich tu už bolo a príde aj COVID-20? No tak či onak, sme tu my všetci a on... Vyvoláva v nás rozpačité pocity z toho, že dokáže, čo dokáže a my mu len s ťažkosťami dokážeme odolávať. V jednote je však sila a spoločnou súdržnosťou zvládame tieto náročné chvíle. Kedysi predtým, ako prišiel náš nový akože priateľ, ved' viete kto... no COVID. Bol zákaz dlhodobo sa hrať byť online a teraz počúvame dokonca aj podľa nariadení našich najvyšších kamarátov: „Buďte online, treba sa vyučovať, vzdelávať.“ Dokonca virtuálna realita dostala prednosť pre realitou, ktorá sa odohráva za našimi oknami. Dokonca teraz neplatí ani pestovanie medziľudských vzťahov spoločným stretávaním sa. To naozaj keď to ten Covid-19 uvidí, odíde? On nechce, aby sme sa stretávali s kamarátmi, či nebodaj chce, aby sme si našli virtuálnych kamarátov? Vo mne a myslím, že v každom, koho poznám a aj v tých ktorých nepoznám, vyvoláva negatívne pocity, ničí nás všetkých, kazí nám zdravie. Ohrozuje celú krajinu úraduje po celom svete. Kto ho tu vlastne chce? Jeho vinou sú toľké obete. Skrátka, všetko na svete je momentálne úplne naopak.

V jednote je sila a keby to bolo možné, tak si myslím, že všetci by sme boli v jednej veci za jedno a poslali pána zlého, no ved' viete koho... Do teplých krajín. Či by bolo lepšie do pekla? Do čerta?

Oliver Nádvorník

Stav našej planéty

Úvaha

Hovorí sa, že vesmír je nekonečný a len na planéte Zem je život. Preto by sme si mali našu planétu vážiť. V prvom rade by sme mali chrániť životné prostredie. Ochrana životného prostredia znamená starostlivosť o rastliny, živočíchy, vzduch, vodu a pôdu. Naša planéta Zem je pre nás ľudí dôležitá. Život na Zemi ohrozujú výfukové plyny áut, továrne, odpadky v riekach. Pre život na Zemi je dôležitý čistý vzduch a čistá voda. Znečistenie vzduchu ničí ozónovú vrstvu, ktorá chráni Zem. Slávny nemecký spisovateľ povedal, že to, čo vytvorila príroda, je vždy lepšie než to, čo bolo vytvorené umelo. Vypúšťanie škodlivých plynov do ovzdušia zapríčiňuje otepľovanie a topenie ľadovcov. Tým hrozí stúpanie hladín morí a záplavy. Tomuto všetkému by sme mohli zabrániť. Ako?

Tým, že nebudeme hádzať odpadky na zem, ale do košov, že budeme triediť odpad, šetriť elektrickou energiou, budeme jazdiť na bicykloch, budeme používať verejnú dopravu... vlaky, autobusy, budeme chrániť lesy nebudeme ich vyrubovať, stavať čističky odpadových vôd. Je veľa možností, ako sa dá pomôcť našej Zemi. Stačí, keď každý urobí pre ňu niečo. Každý človek by sa mal zamyslieť, ako dopadne tento svet a s ním aj ľudia, ak sa nič nezmení. Ak by sa nad sebou každý človek zamyslel a zodpovedne by sa správal, všetko by mohlo byť v poriadku. Stačí byť len dobrý k životnému prostrediu. Keby takto rozmýšľali všetci ľudia, neboli by žiadne katastrofické scenáre zániku Zeme a ľudstva. Stačí sa zamyslieť a chcieť niečo zmeniť. Počet obyvateľov na Zemi stále stúpa a ľudia si Zem čoraz menej vážia. Dnes na Zemi žije viac ako sedem miliárd ľudí. Čím viac ľudí, tým viac odpadu. Čím viac odpadu, tým viac znečistenia. Je len na nás, akú budeme mať budúcnosť my, ale aj naše deti, ako to zanecháme ďalšej generácii. Ak sa budeme k Zemi naďalej takto správať,

môže to dopadnúť katastrofálne nielen pre nás, ale aj pre našu Zem. Súčasný stav našej planéty je iba vďaka nám taký, aký je. Počet druhov živočíchov na planéte klesá. Niektoré už o pár rokov budeme poznať len z kníh. Za posledných päťdesiat rokov sa populácie rýb, vtákov, obojživelníkov, plazov a cicavcov znížili až o 60 percent. Čo sa však stane s ľuďmi, ktorí síce majú dobré chcenie, ale nie až také silné? Ak by sa zapojil každý človek aspoň trochu, popohnal by ďalšieho a ten ďalšieho. Nie je to ťažké, treba iba vážne chcieť. Chcieť byť dobrým človekom. Takto tým pracujeme na zosilňovaní svojich dobrých činov. Takto to posunieme ďalej a ukážeme ďalším ľuďom, že chcieť pomáhať a triediť odpad nie je také zložité. V každom z nás je niečo dobré. Otázkou iba zostáva, či to dobré v nás je aj dosť silné.

Dnes je doba, v ktorej človek musí vedieť o týchto skutočnostiach. Doba, kedy má byť každý v tomto smere informovaný. Každý z nás, ak mu na sebe čo i len trochu záleží, by mal začať upevňovať to dobro, ktoré chce chrániť našu Zem, pretože iba v silnom chcení k dobrému sa pre nás skrýva možnosť nášho ďalšieho existovania v tomto svete.

Timea Sládečková

SVET NAOPAK

Úvaha

Čo si ľudia predstavujú pod slovami svet naopak? Ja si pod tým predstavujem svet v dnešnej dobe a jeho problémy.

Ešte pred pár týždňami bolo Slovensko krajina, ktorú poznám odmalička. Mohli sme chodiť von s kamarátmi, ísť sa najesť do reštaurácie a dať si dobré jedlo, učiť sa v škole alebo nakupovať oblečenie a potraviny bez strachu. Keby mi niekto v tejto dobe povedal, že nemôžem vychádzať von, tak by som si to nevedela predstaviť. Dnes musíme zostať doma, ak chceme zostať zdraví. Učíme sa cez internet alebo cez videohovor. S kamarátmi môžeme ísť von iba občas, ale aspoň si s nimi môžeme písať alebo volať. Obchodné centrá sú zavreté a do potravín môžeme ísť iba s rúškom a rukavicami. Naši starí rodičia a starší ľudia sú odkázaní na pomoc druhých, aby nemuseli chodiť von, pretože sú najohrozenejší. To je len jeden problém z mnohých.

Ďalším veľkým problémom súčasného sveta sú plasty. Veľké množstvo plastov nám zabíja morské živočíchy, ktoré si mysleli, že je to ich potrava a skonzumovali ich alebo sa do nich zamotali. Čo s tým? Dá sa tomu zabrániť. Musíme separovať odpad alebo namiesto jednorazových plastových fliaš radšej siahneme po sklenenej, ktorú môžeme použiť aj viackrát.

Globálne otepľovanie nám rozpúšťa ľadovce. Zimy sú teplejšie, snehu nie je veľa. Náš svet trápí sucho, Dôsledkom globálneho otepľovania je, že sa teplé oblasti našej zeme premenia na púšte. Niektoré druhy rastlín alebo živočíchov úplne zanikajú. Niektorí múdri raz povedali : „Až keď bude vyrúbaný posledný strom, otrávená posledná rieka, zabitá posledná ryba zistíte, že peniaze sa jesť nedajú.“

V dnešnej dobe je podľa mňa svet naopak, no verím, že už čoskoro sa to zmení a bude všetko lepšie ako predtým. Sama príroda nás v týchto dňoch zachraňuje. Ponúka nám pomocnú ruku. Nachádzame v nej pokoj a oddych. Je na čase jej to vrátiť a začať sa k nej správať s úctou.

Patrícia Kasášová

Stav našej Zeme

Úvaha

Práve teraz na Zemi vládne vírus, ktorý sa rýchlo šíri a nejde ho zastaviť. To, že vypukol tento nevidomý príznak, neznamená, že iné problémy na Zemi nie sú. Už dlhodobo máme problém z vodou, hladom a ďalšími nedostatkami. Zatiaľ čo my splachujeme záchody pitnou vodou, v iných krajinách nemajú vodu ani na pitie.

Pre mňa ako pre dieťa hrozba vírusu veľká nie je, ale aj tak ma pripravil o mnoho. Musím byť stále doma a nemôžem ísť s kamarátmi von a to je pre mňa najväčšia hrozba. Ľudia sa začali zatvárať doma, nakupovať mnoho potravín a panikáriť. Nemôžem povedať, že ma to neľaká. No mnoho ľudí nevie o ostatných možno aj nebezpečnejších hrozbách pre ľudstvo. Jednou takouto je pandémia zapríčinená koronavírusom, ktorý sa prvýkrát zo zvierat dostal na ľudí v roku 2002 v Číne. Táto epidémia zasiahla 26 krajín a mala okolo 8 000 obetí do roku 2003. Ďalší takýto vírus je nazývaný MARS. Opäť ide o vírus ktorý sa dostal zo zvierat na ľudí. Od septembra 2012 má 858 obetí a objavil sa v 27 krajinách. Tak isto ľudstvo poznalo španielsku chrípku ktorá vypukla pred sto rokmi. Táto chrípka si zobrala 50 miliónov ľudí za dva roky a dodnes nevieme, čo sa s ňou stalo.

Ale ako som už spomínala, vírusy nie sú jediné problémy Zeme. V roku 2011 bolo zapísané, že denne v Afrike zomrie 11 miliónov ľudí na sucho a nedostatok potravín. V Mexiku denne zomrie približne 100 ľudí násilnou smrťou.

Čítala som, že na Zemi je približne 1,6 miliárd detí. Z toho každé siedme dieťa nemá svoje práva, nechodí do školy a niekedy nemá ani rodinu. 215 miliónov detí pracuje skoro celý deň za minimálnu cenu. Ďalší náš veľký problém sú odpadky. V roku 2017 sa vyprodukovalo 1,5 miliárd ton odpadu na svete. Podľa predpovedí sa počet odpadkov zväčší na 2,6 ton.

Myslím, že tento vírus má aj pozitívnu vlastnosť. Menej sa znečisťuje planéta. Ľudia si viac všímajú hrozby, sami seba a vážia si planétu.

Nina Štesková

Stav našej Zeme

Úvaha

„Príroda nikdy neporuší vlastné pravidlá.“ Leondardo da Vinci.

Je to naozaj tak? Tento viac ako dvesto rokov starý výrok má núti zamyslieť sa nad súčasnou situáciou. Celý svet ovládol vírus, ktorý nás zo dňa na deň zavrel doma, odtrhol od reality, od rodiny. Nepýtal si povolenie. Zrazu prišiel a my sme sa museli v obavách o životy nás a našich najbližších prispôbiť. Akoby sa stalo niečo, kvôli čomu nás pandémia uväznila. Príroda pomyselne porušila pravidlá a zobrala nám našu slobodu. A prostredníctvom vírusu nám chcela ukázať svoju silu.

Čo ak to, čo sa stalo a kvôli čomu sa náš život obrátil naruby, sme práve my?

Už roky našu planétu využívame bez toho, aby sme sa jej poďakovali. Znečisťujeme ju, plytváme vodou, neuvedomujeme si, čo máme. Aká je to vzácnosť, že máme vodu, ktorú ale znečisťujeme tak, že o život prichádzajú stovky živočíchov. Že máme lesy, ktorým vďačíme nielen za ich krásu, ale aj za čerstvý vzduch. Neuvedomujeme si, aké bohatstvo vlastníme. Ale nie je to tak všade. V niektorých krajinách nie je samozrejmosťou to, čo si my ani nevšíname. Nedokážeme oceniť krásu a silu prírody, to že bez nej, by sme tu neboli. Správame sa ako páni sveta, no objaví sa neviditeľný nepriateľ, pred ktorým sa dokážeme len horko-ťažko ubrániť. Už dlho nás nepostihlo niečo, čo by nás donútilo zamyslieť sa a pre bezpečnosť nás a našich najbližších ostať doma, nechať planétu oddýchnuť si od nás a nášho sebeckého správania. Zem sa predsa točila aj bez nás. Nikdy neporuší vlastné pravidlá. Jediní, kto ich porušuje, sme my.

Aj keď nám príroda pripravila ťažký boj, dúfam, že keď sa raz toto všetko skončí, tak sa nevrátíme späť do tých istých koľají, ale čas strávený v izolácii využijeme na zamyslenie sa a začneme si vážiť to, čo máme.

Vanda Výbošteková

Svet naopak

Úvaha

Častokrát počúvam, že keď budem starý, svet bude naopak. Ja v duchu verím, že bude lepší. Svet naopak nastal, podľa mňa, teraz. Pozorujem súčasnú situáciu a pripomína mi auto. Ak fungujú všetky súčiastky, ide. Ak sa niektorá pokazí, nastáva problém.

Svet zostal naopak, nie je to v poriadku. Je plný paniky. Keby bol svet v rovnováhe, bolo by menej konfliktov.

Raz svet naopak skončí a svet bude buď lepší, alebo horší. To sa uvidí...

Adrián Béreš

Svet naopak

Úvaha

Nedávno som začal chodiť na cyklistický chodník smerom do Zvolena v snahe odreagovať sa. Aj keď od vypuknutia pandémie prešlo už pár týždňov, stále som rozrušený z tejto situácie. Sadol som si na menší kopec a začal som premýšľať. Kam tento svet speje?

Veľakrát som uvažoval, ako svet vyzeral bez motorových vozidiel, betónových krabíc a asfaltových ciest? Je mi to jasné. Čisto. Niekedy si predstavujem: Žiadne domy, obchody, hluk, len nádhera zelene, lúka plná kvetov, šum drobných živočíchov. Zavriem oči a počúvam spev vtákov a šuchotanie listov. Všetko to prehluší zvuk áut a ruch ľudí v obchodoch. Kde sa podela všetka zeleň, tráva, rastliny, zvieratá? To sa asi nedozviem.

Takto to predsa byť nemusí. Dúfam, že si teraz uvedomíme, aká je cena nášho sebeckva...

Adam Jankovský